

Arbejdersamariternes

TIL UDDELING PAA
SYGEHUSE OG
DE GAMLES HJEM

Udgivet af Esbjerg-Afdelingen.

JULEBILAD

1942

Foelang **WINSTON BONEVOX** hos Deres Handlende

Premier Is

PRESENNINGER

BRDR. MATHIASSEN
TELEFON 47

ERIKSEN & CHRISTENSEN
AKTIESELSKAB

KINO-TEATRET

... Byens bedste Biograf

Florian
sørensen

Moderne Boligmontering

Fred paa Jord

ARBEJDERNES SAMARITER FORENING udsender hermed 2. Aargang af Arbejdersamariternes Juleblad, og det er vort Haab, at det vil blive til lige saa stor Glæde og Adspredelse som sidste Aar. Vi skal i Aar fejre den fjerde Jul i Krigens Tegn. Haabet om Fred paa Jord er altsaa ikke gaaet i Opfyldelse. Millioner staar under Fanerne forsynet med de mest moderne Mordvaaben, kun optaget af denne ene Tanke: Vi skal sejre.

I den mægtige Strøm af Soldaterbreve, der udkom i Bogform efter sidste Verdenskrig, er der næsten ikke een eneste Soldat, som ikke giver Udtryk for de Tanker, der optog dem i Skyttegravene, i Fæstningerne, paa Krigsskibene eller hvor deres Stillinger nu var anvist. Og det gaar igennem dem alle: Juleaften blev der ikke løst et Skud. Juleaften skulde fejres i dybeste Stillehed, det var en stiltiende Overenskomst mellem alle de krigsførende, lige fra den højeste Officer til den menige Soldat.

Broderskabstanken levede — trods Brodermord! I mange Maaneder kunde Soldaterne ligge i Skyttegravene, ofte kun et halvt Hundrede Meter fra de fjendtlige Stillinger. Dag og Nat faldt der Skud, hver eneste Time i Døgnet Aaret rundt, blev Soldater dræbt.

Men Juleaften blev Sindene stemt til Fred! Juleaften huskede man Evangeliets Budskab til den stridende Menneskehed. Det hændte ofte, at Soldaterne vovede sig helt hen til de fjend-

lige Skyttegrave — udvekslede Julehilsener med Fjenden — udvekslede Cigaretter, Chokolade eller hvad der nu havde været i Julepakkerne, med de Soldater, de fireogtyve Timer i Forvejen havde beskudt paa det voldsomste.

Vi ved ikke, om det samme vil ske, naar Juleklokkerne kimer i Aar. Meddelelserne fra Fronterne er meget sparsomme. Man hører ikke om Juleforberedelser, faar intet at vide om de saaredes Antal, de dræbte — vi faar saa godt som intet at vide om, hvad der sker ved Fronterne ud over, at der kæmpes — og kæmpes haardt. Men mon ikke Juleaften vil minde Soldaterne om de kære derhjemme. Mon ikke Fredens stille Tone ogsaa under denne Krig vil bane sig Vej til Hjerterne Juleaften — og Skydningen blive indstillet?

Inderst inde ønsker alle Fred paa Jord, og det giver berettiget Haab om, at den Dag vil opvinde, da Kirkeklokkerne over den ganske Verden kan ringe Julen ind i Fredens Tegn. Nu er mange Kirkeklokker smeltet om til Kanoner — Krigen sluger alt! Men naar Fredens Dage kommer igen, begynder Menneskene paany at bygge det op, der er ødelagt under Krigen. Kirkerne vil atter faa deres Malmklokker, der skal kalde Menneskene sammen i Evangeliets hellige Navn. Maatte det da være Alvor — ikke for et Tidsrum af 10 — 15 eller 20 Aar — men for evigt. I dette Haab ønsker vi vore Læsere:

GLÆDELIG JUL!

Enhver

der vil holde sig i Form

besøger

ESBJERG KOM. BADEANSTALT

Havvandsbassin
Dampbade (Badstue)
Brusebade
Karbade

AF EN FÆNGSELSDAGBOG

Redaktør Riis Flor var i 1929, da han arbejdede i Viborg, saa uheldig at skrive nogle Artikler, som en Dommer fandt fornærmende, og han blev idømt en Fængselsstraf. Under sit Ophold i Fængslet førte han Dagbog, og vi har faaet Lov til at gøre nogle Uddrag af hans Optegnelser.

27. August 1929.

DA jeg i Fjor under et Ophold i London vilde besøge Tower, gik jeg paa Commercial Road i Eastend ind i en lille Restauration for at spørge om Vej. Jeg faldt i Snak med Barkeeperen, en vennesæl, whiskyduftende Mand, og da jeg præsenterede mig for ham, viste han mig med en flot Haandbevægelse ind bag en spansk Væg, der havde skjult nogle plyschbetrukne Stole, idet han erklærede: I'm allways glad to see a learned gentleman! (Jeg er altid glad for at se en studeret Herre hos mig).

Den samme Bemærkning stod udtalt at læse i Arrestforvarer Vissings elskværdige Aasyn, da han i Gaar Eftermiddags med en affabel Gestus bød mig indenfor i Celle Nr. 5a i Viborg Arresthus og bad mig betragte mig som hans Gæst i de kommende 20 Dage. Og nu sidder jeg her og lader Tasterne paa min Skrivemaskine spille en munter Melodi, alt mens jeg funderer over Tilværelsens ejendommelige Omskiftelser.

Lad mig beskrive min Bopæl. Det er et ret højt Rum med hvælvet Loft, 7 Skridt langt og 4 Skridt bredt. Møblementet bestaar af en Briks, der slaas op om Dagen, en Taburet og en Bordplade, der er muret fast i Væggen. I et Hjørne befinder sig to smaa Hylder, hvorpaa befinder sig et Krus til Vand og en Æske med Salt, en Salmebog og to andre opbyggelige Bøger samt en Fremmedordbog, hvis sidste Sider dog er revet ud, saa jeg maa renoncere paa Kundskab om Ord som Zylofon og Ædil, hvilket piner

mig en Del. Jeg har undersøgt Mulighederne for Flugt, men de er minimale. Døren er beklædt med Jern indvendigt, og desuden er den af særdeles solidt Tømmer, ligesom den lukkes med to stærke Laase og en Jernstang. Vinduet sidder over tre Alen fra Gulvet, det er temmeligt lille og udenfor forsynet med tommetykke Jernstænger. Og saa ligger Cellen paa første Sal.

Jeg har opgivet at flygte.

Jeg sov glimrende i Nat. Her er velsignet roligt, og selv om det er lidt uvant at gaa til Køjs Kl. 8 1/2 om Aftenen, saa opvejes denne Gene af, at man skal op Kl. 7 om Morgen. Man vaagner dejligt udsovet til den venlige Lyd af Hønsenes Klukken og den hyggelige Raslen af Arrestkarl Jensens Nøgler. Saa faar man Tilladelse til en »Gaardtur«, d. v. s. man lukkes ud under aaben Himmel i et af de Aflukker, der ligger i Halvcirkelform ud fra Arresthusets Mur. I Døren til hvert Aflukke er en Rude, og Jensen staar i Midten og følger med vagtsomt Øje ens Bevægelser, paa det at man ikke skal se sit Snit til at undvige i et fortvivlet Spring over den 5 Alen høje Væg. For en Sikkerheds Skyld gaar Politihunden om i Gaarden som en levendegjort Trudsel mod enhver, der skulde faa oprørske Tilbøjeligheder. Ak, Max, hvor er jeg ikke sunket i din Agtelse fra dengang, jeg for faa Dage siden indfandt mig her for i min agtede Egenskab af Journalist at interviewe Vissing. Jeg læser i dine Øjne en smertelig Overraskelse over nu at se mig som Arrestant. Mens jeg drak min Morgenkaffe med Sigtebrød til, kunde jeg ikke glemme din Foragt.

Kl. 12 spistes der til Middag, og Fru Vissings Mad er stortartet. Mine Venner havde, før jeg forlod de ustraffedes Skare, kærligt forestillet mig det heldige i, at jeg nu kunde faa en haardt

tiltrængt Afmagringskur, men det bliver der vist ikke noget af, hvis jeg ikke udviser en kolossal Energi og Selvfornægtelse. Risengrød og Frikadeller med stuvet Hvidkaal — kan man forlange det bedre! Og til Aften faar man Margarinebrød og Te i rigelige Portioner. Jeg vil foreslaa Hr. Vissing, at han foruden sin Afdeling for tvungne Pensionærer opretter et Pensionat for frivillige. Det skal nok faa Søgning.

28. August.

Jeg har modtaget det Glædesbudskab, at jeg maa ryge en Cigaret efter Middagen — hvor er Menneskene i Grunden rare imod mig! Og min kære Bundsforvandt, Justitsminister Zahle, har faa Dage før min Indsættelse udstedt et Cirkulære om, at han anser det for ønskeligt, at Arrestanter, der ikke kan anses for at være farlige, faar overladt Kniv og Gaffel til Middagen. Da jeg ikke anses for at være farlig, nyder jeg godt af det Privilegium at have splinternyt Service, thi Arrestforvarer Vissing har straks efterkommet Hr. Zahles Ønske.

Foruden mig var der indtil i Dag kun to Forbrydere — en Tyv og Bedrager, begge hyggelige Mennesker, der imidlertid ser lidt ned paa mig som en Amatør. De kender nemlig min Forseelse, og jeg kan derfor ikke som Gustav Wied i sin Tid vinde deres Agtelse ved at foregive, at jeg har lidt Vekselfalsk paa Samvittigheden. Jeg skammer mig som en Hund. Min Nabo, Bedrageren, agter dog saavidt jeg kan forstaa at protegere mig og lære mig Begyndelsesgrundene i Faget. Desværre ser og hører jeg saa lidt til ham, da han den meste Tid af Dagen er optaget af at save Brænde i Gaarden. I Nat bankede han paa Væggen ind til mig, og jeg maatte opleve den Beskæmmelse, at jeg ikke forstod et Ord. Herregud, jeg er jo først for ganske nylig traadt ind paa Forbryderbanen. Men hvad hjælp per det saa, at man har taget Filosofikum — endda med Udmærkelse! Hvis jeg havde været saa heldig at være født her paa Egnen som Søn af en Gaardmand, kunde jeg være kommet i »Folkebladet« — men Bankesproget er Hebraisk for mig. Jeg vil foreslaa det som Fag ved næste Journalistkursus.

Jeg kan ikke lade være med af og til at skotte hen til Kikhullet i Døren for at se, om et Øje lurur paa mig. Det er der aldrig, men der er noget magnetisk ved saadan et Kighul.

Iøvrigt glæder jeg mig over, at Cellen er saa lys. Af Hensyn til Arrestanterne er Væggenes nederste Del beklædt med gul Oliefarve, medens

ESBJERG PAKKASSEFABRIK

A. Wedsted Hansen

Th. Bornhøft

Tricotageforetning

Kongensgade 100 . Telefon Nr. 1852

... Det bedste Sted

Pedersen & Albrechtsen

Tricotage og Strømper

Johs. Larsson

Strandbygade 16

Regnskabskontoret

Revisor Arne Enevoldsen . M. L. R.

Bogføring . Revision

Telefon 2143

Gør Dem selv en Tjeneste...

send Tøjet til

ESBJERG DAMPVASKERI A/S

FINLANDSGADE 65 . TLF. 223

Snesevask . Manchetvask . Kemisk Tøjrensning og Garderobefarveri

den øverste Del er hvidkalket. Det dekorative er saaledes ingenlunde ladet ude af Betragtning. Hylder, Bord, Stol og Briks er brunmalede; gult brunt og hvidt — det er Farverne — men i Dag tillige blaat; thi Vinduerne indrammer et lille firkantet Stykke Himmel, der har den klare og fine Eftersommerfortoning, der næsten er friskere end Foraarets Farve. Det er altsaa dejligt Vejr i Dag — hvem der nu kunde drage ud i Skoven eller paa Heden.

Du almægtige — jeg begynder da ikke allerede at blive sentimental!

29. August 1929.

Det synes, som om min Indsættelse i Arresten har virket fremmede paa Kriminaliteten, thi Fangeantallet er i Løbet af i Gaar og i Dag steget til 8 — deriblandt en Sædelighedsforbryder.

Ogsaa efter Middag Kl. 1½ har man Tilladelse til en Gaardtur. Fra mit Indelukke kunde jeg se de fleste af de andre Fanger, der var beskæftiget ved Savning eller Hugning af Brænde. Solen skinnede, og det paavirkede dem aabenbart til Venlighed, thi en af dem raabte en spørgesfuld Bemærkning til mig. I dette Øjeblik herskede ingen Standsforskel, ingen af dem saa ned paa mig, de optog mig godmodigt i et stort Kammeratfællesskab uden smaalige Hensyn til, at jeg kun var Novice. Det gjorde mit Hjerte godt at mærke, omend jeg ikke bliver storsnudet af den Grund.

Jeg har endnu Lektüre nok, men forudser dog den Dag, da jeg skal i Gang med Fremmedordbogen og de opbyggelige Bøger. Jeg begyndte at se lidt paa dem i Dag. I den ene har en optimistisk Kollega skrevet: Chr. d. II sad 22 Aar i Fængsel i Sønderborg Slot — hvad er saa 3 Maaneder? Han har Ret, hvad er saa 20 Dage?

Det var for Resten godt, han henledte min Tanke paa Christian d. II. Jeg vil atter læse »Kongens Fald« med de henrivende Vers, hvori Spillemanden tager Afsked med Verden, det mest betagende Digt, jeg kender paa Dansk.

Naa, jeg har jo ogsaa anden Underholdning.

I Formiddags kikkede jeg i Udvalg af Revyforfatteren Ricards gamle Viser. Var det ham eller hans Kompagnon Frstrup, der skrev de frejdige Linier:

Hura for den gamle Variete — Variete — Variete!
der faar man en Sjus med en Pi'e te
og det er der ikke noget at si'e te.

Nej, det er der saamænd ikke noget at sige til, brave Landsdommer, men hvorfor saa tage Livet saa infernalsk højtideligt paa de gamle Dage. Skam Dem ikke over Deres Berømmelse som Revyforfatter, den vil overleve Deres Ry som Landsdommer!

Dog, jeg vil ikke beskæftige mine Tanker med noget saa fantastisk ligegyldigt som Landsdommere. Jeg læser i Leonardo da Vincis Dagbog de smukke, tankevækkende Ord: De tomme Aks hæver deres Hoveder hovmodigt op mod Himlen — de fulde Aks bøjer sig nedad mod Jorden, deres Moder. Det skrev denne det menneskelige store Forkynder A. d. 1498 — hvor er hans Ord sande endnu!

Atter i Dag fik jeg en lille uventet Glæde. En Kollega, der selv har været »paa den« — det er vist det tekniske Udtryk — Red. Carl Westergaard, Odense, sender mig en venlig Hilsen midt i Ensomheden. Hav Tak, ukendte Ven, for denne Opmuntring.

— — —

I Aften er der en, der synger i en af de andre Celler, en glad og ubekymret Sang om en Pige med rødt Haar og i det hele af stor Skønhed. Lyden trænger sig ud trods den tykke Dør og faar Genlyd i den høje Forhald, hvortil Celledørene efter de bedste Sing-Sing-Mønstre vender ud mod aabne »Svalegange«. Hallen er saa høj som selve Arresthuset, og Fangens Toner breder sig og kommer frem til os alle. Lidt efter er der en, som fløjter — vi har lige drukket Te og er følgelig i godt Humør. Det er ganske rigtigt, at der er nogle, der gaar fri og franke paa den anden Side Muren — men er de saa meget lykkeligere end vi? Synger de maaske, naar de sidder i deres Stuer — det er vist kun faa af dem,

der ejer den Sindets Sorgløshed som Vagabonden, der har sikret sig Kost og Logi for de første 10 Dage.

Dog, lad os ikke gøre det bedre, end det er, ogsaa i vort lille Forbrydersamfund er der glade og bedrøvede i broget Blanding. Tre Celler fra mig sidder en Mand, ved jeg, paa sin simple Træstol med Hovedet i sine Hænder og Albuerne paa sine Knæ. Han hører vel ikke engang Sangen, grubler kun over det ene: Hvordan kom jeg dog ind i det, — hvordan kom jeg ind i det — .

30. August.

Om Formiddagen har jeg slet ikke Sol i mit Værelse. Men naar der bliver gjort rent, faar Døren Lov til at staa aaben et Par Minutter, og saa kan jeg staa og se ud gennem Forhallens store Vinduer, hvorigennem der vælter saa meget Lys, at jeg bliver helt blændet og maa vænne mine Øjne til at se at læse og skrive igen.

Bare Vinduet her ikke var saa lille, eller blot det i det mindste kunde lukkes lidt mere op. Som det nu er, kan jeg kun faa frisk Luft gennem en ganske smal Aabning, Atmosfæren bliver derfor ikke god herinde. Heldigvis staar Døren paa vid Gab, naar jeg er paa Gaardtur de to halve Timer om Dagen. Men hvad kunde det gøre, om der var lidt mere Adgang til Luftfornyelse? Flugt vilde alligevel være umulig. For det første sidder Vinduet saa højt, at man ikke kan naa det — og Vindueskarmen er skraa, saa man ikke kan springe op til den og hæve sig op i Armene — og dernæst hindrer de tykke og ret tætsiddende Jernstænger udenfor enhver selv den mest atletiske fra at komme ud. Men den kvælende Luft er maaske en Del af Straffen.

Min Briks er ikke særlig behagelig, men dog maa den være langt at foretrække for de Hængesøjler, man brugte før, og hvis Tove ofte brast, saa Arrestanterne faldt ned paa Gulvet i Nattens Løb. Briksen er ren og pæn, og jeg har faaet Lov til at benytte mit eget Sengetøj. Jeg kan godt tilstaa, at jeg til at begynde med frygtede for, at her skulde være Lopper eller andre ubehagelige Insekter, men heldigvis har denne Frygt vist sig at være ubegrundet. Heldigvis. Jeg er nemlig mere bange for en Loppe end for en Landsdommer.

Lad Deres Bøger indbinde

Haandarbejde
Rimelige Priser!

P. Ringgive Andersen
Kongensgade 8 Telefon 227

Telf. 70 . Esbjerg

R. Frøkjær-Jensen
Manufakturforretning

**DOGGER
FISKEKONSERVES**

ESBJERG HERMETIKFABRIK A/S
Vesthavnen

GADE'S
*kemiske Tøjrensning
og Damppressede*

25 Aars Erfaring, der kommer
Dem til Gode . Billige Priser

De ringer, vi henter og bringer.

Nørrebrogade 22 . Tlf. 969

Ny Missionshotel

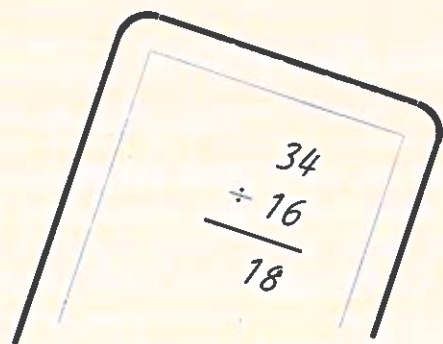
Gode Værelser . 1. Kl.s Mad
Ingen Drikkepenge

Skolegade 45 . Telefon 121 - 122

Benyt

PALADS-HOTELLET

Selskabslokaler

Subtraktion...

Af TORBEN JENSEN

LILLE Rasmus Magtby havde en god jagttagelsesevne og et aabent blik for timernes morsomme og interessante ting, men tørre tal stemte hans aandsevner ned, de indeholdt jo ingen støttepunkter for fantasien, deres indbyrdes forhold var mer end gaadefulde og syntes at faa hans hjerne til fuldstændigt at gaa i baglaas.

Lærerinden i forberedelsesskolen, frøken Snirpenfeldt, havde længe herset med ham for at lære ham »at trække fra«. Men det syntes haabløst. Skønt klassens øvrige 30 elever nu var klar over, hvordan det hele hang sammen, sad Rasmus stadig der og erklærede frimodigt, at han ikke fattede et kvidder.

Han gjorde sig ellers hæderlige anstrengelser. Naar frøkenen malede sine tal op paa den sorte tavle, fulgte han med aaben mund hendes udviklinger og gjorde sig al mulig umage for ikke — istedetfor tallene — at følge frøken Snirpenfeldts sjove nakkeknude, der vippede op og ned, mens hun skrev. Men det var svært. Disse graanede, snoede fletninger, samlet i en knude helt nede i nakken, havde noget mærkeligt dragende ved sig. De skinnede i solen og lignede en 5-øres »snegl« med glassur paa. Hade hun ikke haft den nakkeknude, vilde det hele maaske være gaaet lettere.

Men det var til at blive bims i hodet, naar hun først skrev paa tavlen f. ex. 34, nedenunder 16 og saa begyndte at summe løs:

— Seks fra fire, det kan vi ikke, vi laaner ti,

vi slaar en streg over tre, saa har vi fjorten, seks fra fjorten er otte — vi skriver 8 — saa er der to tilbage, og én fra to er én — vi skriver 1 — saa staar der 18... 16 fra 34 er 18...

Jo tak — det lød meget let — men Rasmus kunde ikke skjule for sig selv; at det var det rene vrøvl! Resultatet var ganske vist rigtigt — han konstaterede det ved at tælle efter paa fingrene — men frøken Snirpenfeldts metode! — nej, — den lærte han aldrig!

— — —

Sagen kom imidlertid hans far for øre. Og muremester Magtby, der ellers altid var til byrådsmøde eller til generalforsamling eller til andet fjernt og højtideligt, som gjorde, at han ikke havde tid til at beskæftige sig med noget saa underordnet som Rasmus — han strøg nu med en lille latter sit svære fuldskæg og sa:

— *Hvad!* Kan Rasmus ikke lære at trække fra? Det skal jeg da ellers lære ham i en haandenving!

Der blev i en fart skaffet blyanter og papir til veje, det var en stor højtidelighed — Magtby selv i egen person skulde lære det lille pus at trække fra!

Han anbragte sig i armstolen for enden af spisebordet og sammenlignede sit lommeurs tid med vægurets, for selvfølgelig skulde det gaa stærkt, han skulde til et vigtigt møde i bygningskommissionen.

— Naa, lad os saa se, sagde han.

Rasmus laa paa knæ paa en anden stol med kroppen helt inde under lampens lyskegle, stirrende paa sin store far, vældig interesseret og vældig oplagt, beæret og glad for denne venlige omsorg.

Ilden knitrede i kakkelovnen, stuen var lun og stille, i køkkenet rumsterede husassistenten med tallerkener, i stuen ved siden af gik hans mor og nynnede — sikken idyl det var, saa festligt og fornøjeligt — nu skulde det gaa løs!

Magtby stillede et simpelt subtraktionsstykke op, regnede det mumlende igennem og sa:

— Det kan du nok forstaa, ikke sandt?

Men det var jo netop det, Rasmus ikke kunde.

— Godt! sa den gamle, vi prøver een gang til — for det er jo pærelet, maa du vide!

Han gjorde saa det samme een gang til, blot med nye tal, skævede lidt utaalmodigt op efter klokken og sa:

— Nu fik du fat i det, ikke?

Rasmus var ked af det. Han havde ventet, at naar faderens overgeni kom til, vilde forstaaelsen af sig selv øjeblikkelig springe frem i hans hjerne og overgyde den med en aabenbarings glans — og saa var det ikke spor mere begribeligt nu, end naar frøken Snirpenfeldt summede løs.

Men Magtby var en mand med principper. Hvad han een gang havde sat sig for, skulde gennemføres.

Han var en selvlærd herre, født paa Landet, havde aldrig gaaet i skole; hvad han vidste, og hvad han kunde, havde han altsammen lært sig selv... og saa højt var han steget i samfundet, at han ovenikøbet var blevet opstillet som borgmesterkandidat.

Han satte sig bedre tilrette i stolen, regnede og regnede, stadig mere sammenbidt og ærgerlig — det var da en forbavsende dumhed, den dreng la for dagen!

Da han saa for 10. gang havde sagt: forstaar du det nu? og Rasmus klart svaret: nej! hævede Magtby pludselig blikket fra de beskrevne ark og saa paa drengen, hvis raske svar havde fremkaldt et vist mistænksomt glimt i hans øjne.

Og i næste sekund skyllede blodet helt ud i øreflipperne paa den hidsige gamle.

Laa knægten ikke der og grinede ad ham? Langt tilbage i sønnens øjne mente han at have bemærket en hemmelig munterhed.

Han ramlede Stolen tilbage og raabte:

— Næh — nu har jeg aldrig — ligger du der og griner?

— Nej, sagde Rasmus og vilde skyndsomst trække sig tilbage — denne pludselige forvand-

M
Ø
B
L
E
R

køber De altid
til rimelige
Priser i

Vesterbyens Møbelmagasin

Tlf. 264 . Strandbyg. 25

EINER DAHL

Blomstecgartneci

Jyllandsgade 167
Telefon 1726

Leverer altid en flot Blomsterdekoration

Stormgade 46
Telefon 1520

BUDCENTRALEN

„Synet“

besørger alt

Det gamle Navn forpligter...

I 67 Aar har vort Firma bestaaet. Tillid har skabt Anseelse om Navnet, det betragter vi som en Forpligtelse til stadig at præstere det bedst mulige Arbejde.

BRINCH

FARVERI og KEM. TØJRENSNINGSETABL.

Grundlagt 1876 . Tlf. 5 . Strandbyg. 14

Boldesager Cykle-Lager

Ovnlakering og
alle Reparationer udføres

Karl Dahl

Telefon 2363

ESBJERG BANK

Aktieselskab

Kongensgade 70 — Telefon 2650 (3 Linier)

ling i faderens ansigt varslede ikke godt — men før han kunde naa uden for rækkevidde, bøjede faderen sig ind over bordet og langede ham en ordentlig lussing.

Kan du nu forstaa?

Skumlende og brummende fejede han papi-
rerne henover bordpladen og begyndte med hid-
sige bevægelser at strække sine ben, fik saa øje
paa klokken, mindedes bygningskommissionen,
blev lissom lidt flov og sluttede sin undervisning
med et gryntende:

— Saadan en næsvis lille Hvalp!

Rasmus hvinede op som en stukken gris, ikke
saa meget for lussingens skyld som for det over-
raskende og sørgelige i, at han fik den.

— Han havde jo anstrengt sin hjerne af alle
kræfter, og festen bag i hans blik skyldtes kun
glæden over det hyggelige og storartede i, at
faderen saadan var steget ned til jorden for at
beskæftige sig med hans ubetydelige person.

Fru Magtby kom imidlertid til, hidkaldt af
de høje hyl, og mens faderen brummende tog
overtøjet paa, sa hun trøstende til Drengen, at
de osse var rigtig saa onde imod ham allesam-
men, men han skulde bare ikke være ked af det,
for nu skulde hun lære ham at trække fra . . .
saadan et godt hode, som hendes egen dreng
hade . . . det var sandelig slet ikke nogen kunst
at trække fra . . .

Og hvad hverken videnskaben gennem frøken
Snirpenfeldt eller den højere intelligens gennem
hans far hade formaaet, det klarede hans ganske
ulærde mor i løbet af forbavsende kort tid.

Hun saa straks, hvor skoen trykkede, fik ham
til at fatte fidusen med det »at laane«, og saa-
snart han hade grebet tanken med det hele, var
det jo ikke længere saa vanskeligt at trække fra.

Forstaaelsen kom saa pludselig bag paa ham,
at han ganske glemte faderens lussing, sagen
hade nu hans hele interesse, *det var jo morsomt
at trække fra*, og besat af en slags lykkelig er-
kendelsestrus trak Rasmus tal fra hinanden den
hele aften, lige til han skulde i seng.

Frøken Snirpenfeldt plejede i regnetimerne at
gi børnene fire opgaver ad gangen. Dem skulde
de selv regne og derefter komme op til katederet
til hende for at faa dem rettet. Der var bety-
delig kappestrid om at komme først.

Den næste dag var det netop fire »træk-fra-
stykker«. Rasmus regnede dem i en ruf og stil-
lede smilende hos frøken Snirpenfeldt som en
flot nr. 1.

— Nej tak, sa hun — bild dig nu ikke noget
ind, Rasmus!

— Jamen — de er rigtige! bedyrede han.

Frøken Snirpenfeldt saa mistroisk paa ham.

— Det er nu ligemeget, sa hun spydigt, —
hvis de er rigtige, skal du faa en 5-øre!

— Arvh! sa Rasmus uden at bemærke hendes
tonefald, og idet han med et grin saa ud over
kammeraterne — *den er vel nok spøjs!*

Det var første gang, frøken Snirpenfeldt hade
udsat præmie, det blev osse sidste — for hans
stykker var jo rigtige.

— Har jeg lovet det, sa hun med et tonefald,
som om den omstændighed, at hun hade lovet
det, egentlig ikke i det foreliggende tilfælde
burde være afgørende — saa skal du osse ha den!

Og med lidt besvær fandt hun en 5-øre frem
fra sin lillebitte dukkepung.

Rasmus stod paa katederforhøjningen, stolt
som en hanekylling, og skuede ud over de be-
novede kammerater. *Det var vel nok en oprejs-
ning at faa!* Han følte sig pludselig som en prins
af blodet. Netop denne uhyggelige trækken-fra
hade med eet slag slynget ham op paa triumfens
højeste tinde.

Han knugede 5-øren i haanden og gik ned
paa sin plads med det pludselige syn af en »slik-
paa-en-pind« vinkende for sit indre øje.

Ja, han vilde omsætte præmien i en »slik-paa-
en-pind«, og selvom ingen spurgte, hvor han
hade den fra, vilde han alligevel holde den op
og sige:

— Den har jeg faaet af frøkenen!

Lindberg Tranberg
Esbjerg

Arbejdersamariterne

*ønsker hermed alle Læsere
og Annoncører en glædelig
Jul, med Ønsket om*

et lykkeligt **1943**

Julefred...

*Aftenen falder saa tidligt i Dag,
Stilheden gror af det fjerne.
Sneen har lagt sine snehvide Lag,
hist stiger en tindrende Stjerne.*

*Det er den sølvgraa Skumringsstund,
som nu favner Danmarks Mile.
Himlen aabner sin Stjernebund,
et Syn, der skænker os Hvile.*

*Saa kan vi ret holde Julefest,
om Børn vi alle maa blive.
Sindet er vendt mod den høje Gæst,
som i Bethlehem fødtes til Live.*

*Juleglæden i Skumringen laa
i de dejlige Fødselsdagstimer.
Den ind i hver eneste Sjæl kan naa,
naar Kirkeklokkerne kimer.*

Aage Brandmose

Uhre

Optik

Viggo Christensen

Kongensgade 64

Guld

Sølv

Cafe du Nord

S. P. CHRISTENSEN

Tlf. 364

Esbjerg Trælasthan

L. HANSEN

Tlf. 2403 . 2 Linier

**Papir -
TOBIESEN**

Restaurant

KONGENSGADE 74 . ESBJERG

... Stedet for enhver

Ful TRODS ALT

Først bæres Risengrøden ind,
den gør jo altid Lykke.
Glad ser man alle Bordet rundt
de klæge Byggryn tygge.

De Smaa paa Mandelgaven ser
med vidtopspændte Glugger:
En dejlig Gris af Marcipan...
-- Ja! Smaabørn elsker Sukker!

Og derpaa med den stegte Gaas
Mor op paa Bordet disker;
den er forloren og er fyldt
med... naa ja, ikke Svesker!

Saa bliver Juletræet tændt
med Dryppen og med Klatning
fra meget snart nedbrændte Lys
af Stearin-Erstatning.

Ak, Julemanden bliver væk!
For vel har Far nok Viljen;
men Dragten blev sy't om i Fjor
til Gangtøj til Familien.

Af Gaver er der dog et Væld
i vekslende Formater
af prima Efterligninger,
Ersatz og Surrogater.

Saa tænder man en fed Cigar,
med Mavebaand forsiret,
Og Røgen stiger fin og blaa
op fra Karduspapiret.

Enhver af Frugtvin eller Sjus
kan faa, hvad han forlanger.
-- Oh, blide Smag af Kogesprit
og opløst Fluefanger!

Snart tygger alle Juleknas.
Og Smaabørn spørger glade:
„Far, hvad var det, Mor talte om,
som kaldtes Chokolade?“

Og selve Julen lister ind...
Det overgaar éns Fatning:
Trods alt, trods alt er Julen JUL
og ikke Spor Erstatning!

Af Poul Sørensen
I „MANDFOLKE JUL“

N. CHR. FRIKKE

Et Jernbaneanlæg

Af I. A. ØRSTED.

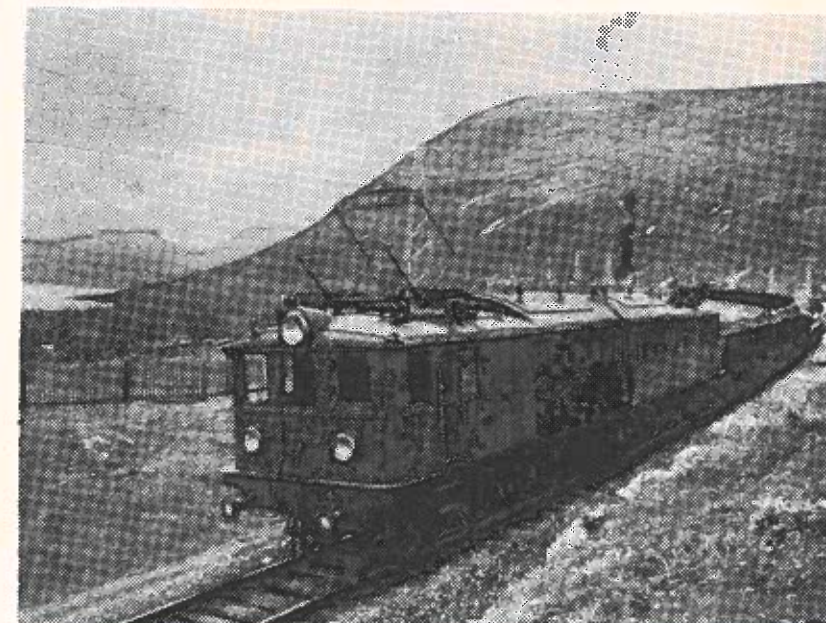
der krævede sine Ofre -

SVERIGE er Rejselandet,
hvor Billederne skifter uendeligt.
Det er de store Modsætnings Land,
hvor Civilisation og moderne Teknik blandes
med Vildmark og Normader, De dystre Skove
breder sig som et vældigt Tæppe over
Halvdelen af Landet og rummer uhyre
Rigdomme, og fra disse Skove hentes en
Syvendel af Landets Nationalindkomst og
Materialerne til Halvdelen af Landets Eksport.

Som blinkende Sølvbaand snor Elvene sig gennem Landet og danner naturlige Transportveje for Tømmeret ud til Kysterne til de store Fabriker, hvor Træet forædles for siden som forskellige Produkter at spredes over hele Kloden.

De mægtige Vandfald er bundne i vældige Kraftstationer, hvorfra de elektriske Traade spinder deres Net ud over Landet og bringer Elektriciteten — Sveriges hvide Kul — helt ud i de yderste Flækker i øde og vildsomme Egne og vildsomme Egne og gør Livet en Smule behageligere for de Mennesker, som tvunget af Omstændighederne maa bo isolerede og uden væsentlig Samkvem med andre paa Grund af de store Afstande.

Elektriciteten spiller i det hele taget en meget stor Rolle i Sverige. Ikke alene for Industrien, men ogsaa for Jernbanerne, og det gælder ikke mindst for Riksgränsbanen, den 475 km lange Strækning tværs gennem Lapland fra Luleå ved den botniske Bugt til den norske By Narvik

ved Atlanterhavets Kyst. Riksgränsbanen nyder indtil videre det Privilegium at være Verdens nordligste elektrificerede Jernbane.

Banen blev anlagt udelukkende med det Formaal at udnytte de vældige Malmforekomster i Lapland ved Gällivare og Kiruna, men i de senere Aar har den ogsaa tjent andre Formaal. Turisterne har fundet Vej til Laplands Vidder, og lad det være sagt straks, at en Rejse gennem dette mærkelige Land er en Oplevelse saa enestaaende, at den vil blive staaende i Erindringen som et uforglemmeligt Minde.

Omraader, der spænder over Tusinder af Kvadratkilometer, ligger vildt og øde, og hvorhen man end vender sig møder Øjet kun Ødemark og atter Ødemark. Kilometer efter Kilometer lægger det elektriske Tog bag sig gennem uen-

J. LAURITZENS KULFORRETNING A/S

Telefoner 118 — 828 — Statstelefon 70

Brug
Central-Mejeriets

*Mælk, Fløde
og Smør*

Telefon 2442

P. Rasmussen & Co.

Maskinfabrik . Esbjerg

Bestil
SØNDAGS-DESSERTEN

hos
Café Is-Christensen
Telf. 2040

Bager Dahls

Rugbrød skaber Sundhed

Frodesgade 175

HUGODS

Orkester

Telefon 2117

er bedst —

delige Skovstrækninger, hvor de forkrøblede Naaetræer gør et underligt forsumpet Udtryk, og over tundralignende Vidder, hvor Mos og Lavarter udgør den væsentlige Del af Vegetationen.

Omtrent 100 km fra Boden passerer Polarkredsen, og Toget ruller ind i Midnatsolens Land. I fyrretyve Døgn, fra sidst i Maj til omkring Midten af Juli, gaar Solen ikke ned under Synsranden. Intet Morgengry og ingen Aftenskumring afgrænser Dag og Nat, men Solen gør det ikke gratis. Om Vinteren »afspadserer« den i andre fyrretyve Døgn »Overarbejdet« under Højsommeren og viser sig overhovedet ikke. Saa er det mørkt Døgnet rundt, indtil Dagslyset atter melder sig som en svag Morgendæmring.

Fra Polarkredsen gaar det videre mod Nord. Over Tundraer og mægtige Vidder, over brusende Elve, ved hvis Bredder den lave Birk staar lys og skær, farer Toget afsted og fortsætter gennem et afvekslende Fjeldomraade, der rummer Laplands rige Malmlejer med Byerne Gällivare og Malmberget, indtil det 160 km Nord for Polarkredsen ruller ind paa Banegaarden i Kiruna, Laplands Hovedstad.

Fra Kiruna gaar det videre mod Nord. Mod Øst strækker sig de store Vidder, og ude mod Vest tegner sig Silhuetter af Sveriges højeste Fjelde med Kebnekaises mægtige Kolos, paa hvis Tinder Sneen lyser i Solskinnet og danner en skærende Kontrast til en dybblaa Himmel. Ved Stationen Bergfors skyder Fjeldet Nackerijvaare sig helt ud til Jernbanen og staar som en lodret Mur Tusind Meter op. Ved Torneträsk drejer Jernbanen mod Vest og fortsætter paa en Strækning af mange Kilometer langs den 70 km lange Fjældsø af samme Navn. Naturen er enestaaende, og det er lige som man her rigtig fornemmer Landskabets Storladenhed. Sneklædte Fjælde af fantastiske Former synes at være skudt op af den dybe Fjældsø, og man skuer ud over et Landskab, der paa een Gang rummer Barskheden i al sin Voldsomhed og den blide, næsten sydlandske Natur. Det er som om Syd og Nord her kæmper en sidste Kamp om Overtaget. .

Dette Indtryk bevares endnu et Stykke Tid, saa suser Toget ind i et forrevet Fjeldomraade, hvor Tunneller og Sneskærme afløser hinanden, og hvor enhver Vegetation er forsvundet, maaske med Undtagelse af en enkelt lille forkrøblet Birk. Fra Riksgränsen gaar det videre ind blandt de norske Fjelde og videre gennem Masser af Tunneller, indtil Toget holder i Narvik — Malm-

dampernes By — som den kaldtes, før Krigen lagde den øde.

Omkring Aarhundredskiftet blev Banen fra Luleå til Gällivare aabnet, og dermed var skabt Betingelserne for at udnytte de store Malmforekomster ved Gällivare. I 1903 blev Banen fra Gällivare til Riksgränsen aabnet og samtidig med denne den norske Strækning fra Riksgränsen til Narvik, og dermed var skabt den Transportvej, som var nødvendig for Udnyttelsen af de rige Malmfelter ved Kiruna. Og at de siden er blevet udnyttet tør nok svagt antydes. Her i det arktiske Omraade er der paa mindre end 40 Aar vokset en By op, som i Dag tæller 12000 Indbyggere. Det er et Stykke Koloniseringsarbejde, som man skal til de amerikanske Guldminedistrikter for at finde Magen til. Under normale Forhold er omkring et Par Tusinde Mand beskæftiget i Malmgruberne ved Kiruna.

Det var et gigantisk Arbejde at anlægge Riksgränsbanen, et Arbejde, hvor Menneskene kæmpede en vældig Kamp mod Naturkræfterne. — Ingen kan gøre sig noget Begreb om, hvilke Anstrengelser det har kostet at føre denne Bane igennem, uden at have været Forholdene paa nært Hold, og endda er det vanskeligt. Voldsomme Snestorme raser undertiden i disse Egne undertiden i Ugevis og hober Sneen op i saa vældige Driver, at vi herhjemme ikke kan gøre os noget Begreb derom, for saa pludselig at blive afløst af Kulde, der faar Termometrets Kviksølvssøjle til at synke til 30-40 Grader under Nulpunktet. Hefligt og voldsomt skifter Vejrliget, og det var næsten utrolige Lidelser, Arbejderne her, Hundreder af Kilometer fra beboede Egne, maatte gennem, før denne Bane gennem Vilmark og Fjeldregioner blev anlagt.

Men man gav ikke op, selv om Anstrengelserne undertiden syntes umenneskelige. Langsomt og sikkert banede man sig Vej, saaledes at Luleå og Narvik tilsidst var forbundet med to blanke Staalstrenger, ad hvilke Togene siden er faret afsted med deres kostbare Laster og har spredt Jernmalmen fra Kiruna over den ganske Verden.

Ingeniørkunst, teknisk Snille og en Stab af ukuelige Arbejdere tog Kampen op mod Naturens vældige Kræfter for tilsidst at sejre. Men der maatte bringes Ofre. Mange Arbejdere satte Livet til under Riksgränsbanens Anlæg. — De fandt deres Grav midt i Ødemarken paa en lille Kirkegaard nær Fjældsøen Torneträsk.

Boldesager Bryggeri
Tlf. 392

anbefales

BANG KNUDSEN A/S

Isenkram . Glas . Porcelæn

Esbjerg . Telf. 2828

Besøg vor Gaveafdeling

Søstrn. Truelsens Eftf.
Tlf. 759 . Kongensgade 54

Vesterhavsgade 77
Telefon 1221

BÆKBY ILLEBORG

Kolonial og Skibsproviantering

THOR Jacobsen

Jyllandsgade 18 . Esbjerg

GLÆDELIG JUL ønskes af

Aksel Schultz
Anna Schultz
Hanne Søgaard
Sofus Sørensen

Jens Yde
Jørgen Jørgensen
Anton Jeppesen
Karen Jeppesen

Bernhard Rathe
Else Ebsen
Villy Mathiesen
C. Dalsgaard Petersen

Lilly Poulsens
DANSEINSTITUT

Lilly Ringstrup
Tlf. 2383

Dans
Akrobatik
Ballet
Step

Gaa først til

Svend's
Radio

Indeh. SVEND SØRENSEN
Skolegade 21 · ESBJERG · Tlf. 550

Salg paa lempelige Vilkaar
Brugte Radio som Udbetaling

„PRESSEJERNET“

v/ CLARA JÆGER · Tlf. 961

Kemisk Tøjrensning
og Presseforretning

Tøjet hentes og bringes

Brdr. Harborg

1. Kl. Værksted · Tlf. 2410

Gaa med Sko fra

Jerne Skotøjsmagasin

N. C. Jensen & Søn · Storegade 59 · Telefon 1762
Grundlagt 1895

Stort Udvalg i
fikst og moderne Fodtøj

Leverandør til Varelotteriet

A/S Esbjerg Towværksfabrik
Tlf. 399 - 400

Kun een Kvalitet
... den bedste

Vesterbyens Mejeri
Esbjerg

CESILIUS MADSEN

„Strandby“ Is- og Kaffebar
Esbjerg · Tlf. 2590

Alt

til Aarsskiftet

Forudbestilling i „Vestkysten“s Kiosk · Telef. 1186 - 2080

MATTHESEN
TELEFON 250

KOSMORAMA

... det bedste Program

KRUSES STUE

VOGNSBØL PARK · Tlf. 1574

FOTOGRAF

Peter Nissen

AXELBORG · Tlf. 1687

MØBLER

for alle Hjem

købes bedst i

BECKs Møbelforretning

TORVET

Støbegodslageret

Kongensgade 13 · Tlf. 350

Kirkeklokken

Af »D.D.«

DET var ved Woevre, lidt Syd for Apremont-skoven, Juleaften 1915. Jeg var med 66. franske Infanteriregiment, og vi havde i over 2 Uger ligget paa en udsat Post i Udkanten af en Landsby — det vil sige, der havde engang været en Landsby, nu var der kun en Ruinhob tilbage, Resultatet af de mange Bombardementer, den havde været udsat for. —

Med næsten alle Ambulancerne, der var kommet ud til vor Linie, havde der været Julepost. — En Hilsen fra dem derhjemme, og de fleste af os fik tillige en lille Gave. — Sikken en Jubel der blev — alle vi snavede, trætte og lerede Mænd blev helt andre Mennesker paa Grund af lidt Chokolade, et Par Sokker, en Uldtrøje eller lignende, og vi delte med hinanden, og snart havde vi det svært hyggeligt til Trods for, at Tyskerne ikke laa mere end 150 Meter borte.

Himlen var klar, og Maanen oplyste Landskabet med et underligt dødt og spøgelsesagtigt Skær. Midt imellem Skyttegravene knejste Kirketaarnet endnu, og øverst oppe mellem Bjælkerne kunde vi se Kirkeklokken. — — Dette skulde altsaa blive min Jul — — ja, hjemme sad de nok varmt og hyggeligt, og maaske tænkte de paa os, der laa herude.

»Det er ikke helt Jul endnu — —!« Vi saa hen paa den 12 Aars Dreng, der havde talt, det var en af de mange, som Krigen havde gjort hjemløse — han havde sluttet sig til vort Regiment og laa nu sammen med os herude. Han saa frem for sig med klare Øjne: »Det er ikke helt Jul endnu, naar vi ikke hører Juleklokkerne.«

Ordene kom saa stille, og jeg saa, hvorledes det lyste op i de stærke Mandsansigter — hvor havde han Ret. Det var ikke helt Jul, der mang-

lede noget. Jeg saa Drengens Øjne flakke uroligt om; men ingen af os forstod hans Plan før lige i det Øjeblik, han forsvandt som en Skygge ud over Brystværnet.

Vi sprang op; men ingen af os turde raabe for ikke at henlede Opmærksomheden paa ham. — — — Med eet fejede en Lysstraale hen over »Ingenmandsland« og standsede ved Taarnet, og der fik vi Øje paa ham. Han var allerede naaet et Stykke op, da Tyskerne opdagede ham. I den Tro, at det var en Skarpskytte, begyndte de at skyde meget heftigt efter ham; men han naaede op i Dækning bag den store Kirkeklokke, som Kuglerne nu slog imod med en syngende Tone.

Saa pludselig begyndte Kirkeklokken at ringe, og Klokkeklangen strømmede ned over Tusinder af stridende Mennesker.

Da han under Dødsstilhed fra begge Sider klatrede ned igen, var han kun naaet Halvvejen, da han pludselig styrtede ned. Ingen af os tænkte paa Faren — en 5-6 Mand løb derhen; men da var der allerede 4 Tyskere derhenne, deriblandt en Løjtnant. Men der var intet at gøre, han var ved Opstigningen blevet ramt i Armen og havde allerede mistet for meget Blod. — — Løjtnanten gav en Ordre til en af sine Mænd, som forsvandt. — — Ingen af os forstod det, før Klokken igen begyndte at ringe — og mens Klokken sang ud i Mørket, stod vi der, Belgiere, Tyskere, Fransk-mænd og jeg Skandinav, alle med Haanden til Huen.

Den Nat var der Fred paa vor lille Del af Fronten. Men ingen Jul er gaaet siden, uden at jeg har husket den tapre Drengs varme Ord: »Det er ikke helt Jul endnu — naar vi ikke hører Kirkens Klokker.«

Gaa Turen til „LANGLI“

herlig Udsigt over Indsejlingen til Esbjerg

god Kaffé med hjemmebagt Brød
K. BJERREGAARD

Julefred...

Julefred,
sænk dig over Verden ned,
hør dens Klage-toner!
Taaren stands og Smerten stil,
kom med Trøst og Balsam til
Jordens Millioner!

Herre Christ,
se, hvor alt er Brand og Brist,
Undergang og Smerte!
Hør de Tusind Jammerskrig,
som fra Jorden hæver sig
mod dit Frelserhjerte!

Ild og Sværd,
Grusomhed og blodig Færd
hærgende fremture.
Døden har sin Trone rejst
og sin sorte Fane hejst
over sunkne Mure.

Du, som kom
til vor Jord med Lægedom
for hver Sjælekvide,
lad din rige Kærlighed
give Rum for Broderfred
mellem dem, der stride!

Tak, fordi
Rædslerne end drog forbi
vores lille Rede!
Tør vi endnu nære Haab,
at du høre vil vort Raab
om vort Land at frede?

I. C. NIELSEN

Markedskontoret

L. E. Dujardin

Telf. 3040
(3 Linier)

Henning Pedersen

Esbjerg Værktøjsmagasin
Aktieselskab

Køb JULEGAVER i

Esbjerg Porcelæn & Glasmagasin
Kongensgade 37 — Tlf. 544

A. Hellerup Pedersen

Hans Jensen, Esbjerg
Fiskeexport

KAJ BRAAD

Esbjerg Boghandel

KONGENSGADE 87
TELEFON 1177

Bøger og Fyldepenne sælges paa Rate

EN SKÆBNE PAA LANDEVEJEN

ET MØDE MED EN LANDEVEJENS RIDDER
EN JULEAFTENS DAG

JEG huskede ham saa tydeligt fra mine Drengear, da han som ung, livsglad Haandværkssvend kom paa min Hjemegn. Han kom travende ad den støvede Landevej med sin Bylt paa Nakken og slog sig ned et Stykke Tid og tjente til Livets Ophold ved at reparere Kedler, Kander og meget andet for Egnens Befolkning.

Om Aftenen sad han i Landevejsgrøften med en Skare af Landsbyens Ungdom om sig. For han kunde nemlig fortælle. Meget havde han oplevet paa sin Færden viden om, og paa sin egen Facon genfortalte han disse Oplevelser saa man blev tvunget til at lytte. Han manglede aldrig Tilhørere, heller ikke naar han lod sin smukke, dybe Sangstemme lyde i den stille Sommeraften.

Skikkelsen var atletisk. Haaret gnistrende sort. Han havde Blink i Øjet og over hele hans Person var der noget paa en Gang forsorent og charmerende, som gjorde at alle kom til at holde af ham.

Men han var urolig og rastløs. Han var den evigt vandrende og evigglade Kobbersmed, som ikke havde noget blivende Sted, og for os Drengestod han med Eventyrets Glorie om sin Pande.

Han var ud af god Familie og bar et flot klingende Navn. Han havde gode Skolekendskaber og var lynende intelligent. Og saa var han en Kunstner i sit Fag.

Sommer efter Sommer kom han til min Hjemegn og slog sig ned for et kort Stykke Tid for saa at forsvinde lige saa pludselig som han var dukket op. — Saa hørte hans Besøg imidlertid op. Selv forsvandt jeg fra de hjemlige Græsgange og der gik mere end en Menneskealder før jeg traf ham igen.

Det var en Juleaftensdag, og en af disse triste, graa Dage, hvor alt ser saa trøstesløst ud. En

kold og klam Taage havde hængt over Landskabet og Væden drev fra de bladløse Træer og Buske. Han kom travende ad Landevejen. Hans Gang var tung og slæbende og Skikkelsen var duknakket og ludende. Hans Sko var bundløse og fra Revner og Huller i Overlæderet stod Vandblæserne som et svagt Skum hver Gang han satte Fødderne mod den regnvaade Asfalt. Han sjokkede afsted som en, der ikke har noget Maal, en, der bare gaar og gaar og er revnende ligeglad med hvor han gaar hen.

Vi kom forbi en gammel Kro og jeg inviterede paa Kaffe. Han sagde ikke nej og snart efter sad vi bænked i den lavtloftede Skænkstue. Her fik jeg rigtig Lejlighed til at betragte ham. — Han var blevet et Vrag. En Stakkel, der hutlede sig gennem Tilværelsen som det bedst kunde falde. Haaret var langt og tjavset. Ansigtet var furet og Øjnene havde det fortin-nede Skær, som er Drankerens sikre Kendetegn. Da han var tøet lidt op spurgte jeg om han kunde kende mig.

— Hvon' Fan vil du ha', at jeg sku' ku' kende hele Byens Ungdom, var Svaret.

Jeg fortalte ham, hvem jeg var. Først saa han forbavset paa mig og sagde saa ligesom til sig selv: —

— Ja . . . ja, det er'et sgu osse.

Saa blev han stille. Der kom noget fjernt i hans Blik, og det var, ligesom han faldt endnu mere sammen. I mit Sind sænkede sig en dyb Medlidenhed med denne før saa kraftige og smukke Mand, der nu — ældet længe før Tiden — sad overfor mig som et stakkels Menneskevrag, forsumpet og forhutlet.

Pludselig rettede han sig op, og jeg saa i et Glimt Kæmpen fra mine Drengear. Øjnene fik Glans og Stemmen den forsonne Klang, jeg huskede saa godt.

— Jasaa, sagde han. Dig ser det i alle Fald ud til at være gaaet godt. Mig er det gaaet den anden Vej med . . . Sprutten, du, den forbandede Sprut. Det er rart med en Snaps, naar man er halvdød af Kulde og Sult, men naar det først er blevet til en Last, saa skal der Kæmpekræfter til at blive af med den igen. — Og jeg havde ikke saa mange Kræfter, du . . .

Vi sad en Stund og snakkede. Han havde trods alt endnu en Del af sin straalende Intelligens og sin sikre Dømmekraft i Behold.

— Det er sgu helt rart at træffe et Mandfolk, sagde han, der ikke er bange for at vedstaa et gammelt Bekendtskab, selv med en, der hører til Samfundets Udskud. — Til Samfundets Bærme, vrængede han. — Det varmer een helt ind i Sjælen . . .

Hans Øjne faldt paa en fed Overskrift i en Avis. Det var en større Bedragerisag.

— Fægtet har jeg, sagde han, men stjaalet eller bedraget har jeg ikke. Jeg har holdt mig fri af Politiet, du, i de mere end tredive Aar, jeg har travet paa Landevejen.

Han kiggede lidt i Avisen og pegede paa en anden Overskrift. det var en beskidt Affære.

— Gudskelov man ikke har den Slags Tilbøjeligheder. — Jeg er bare fordrucken, føjede han til, og det er der vel nok ikke noget at gøre ved nu . . .

Og saa lo han paa sin egen forsonne Maade, men det var som om Latteren ikke var helt ægte.

Og saa stod vi igen ude paa Vejen. Det var begyndt at skumre, og Julens Stilhed havde forlængst sænket sig over By og Land. Det smaa regnede, og Væden drev fra de bladløse Buske og Træer . . . jeg stak ham en Daler, og saa fortsatte han sin afbrudte Vandring, ud ad Landevejen, ud i Julenatten.

Jeg stod en stod en Stund og saa efter ham. — En Menneskeskæbne, tænkte jeg, en Menneskeskæbne paa Landevejen. — Med alle Betingelser for at yde en Indsats til Gavn for sig selv og andre, traadte han ud i Livet, og nu . . . nu kun et Vrag, et stakkels Menneskevrag, som ingen ænser, og som stille og ubemærket forsvinder ud af Tilværelsen, naar Tidens Fylde kommer . . .

— Landevejen drog ham. — Den krystede ham i et knugende Favntag og beholdt ham og slipper vel næppe sit Tag i ham, før Døden — den barmhjertige Død — indhenter ham paa hans rastløse Vandring.

I. A. ØRSTED.

AKTIESELSKABET

VARDE BANK

ESBJERG AFDELING

KONGENSGADE 62 . FILIAL: FISKERIHAVNEN

Carl Graff

Esbjerg

Tarben P. Jensen

FISKEEXPORT

Telf. 955 - Ny Havn . Esbjerg

Jens Prip's

Assuranceforretning

Tlf. 808

Ingeborg Lamp

SKOLEN FOR DANS

Telf. 800

A/S VESTJYSK KRYSTAL-ISVÆRK

TELEFON 66

✱ A F O R I S M E R ✱

Hvis du sætter en Løgn op i nogle Fandens flotte Vendinger, vil du ofte have gjort en Aforisme.

Der var en Generalsekretær, der sagde, at hvis man ikke havde fundet GUD, saa var man ikke et Menneske, men det modsatte. Hvad er mon egentlig det modsatte af en — Generalsekretær?

Der er mange Mennesker, der faar saa lidt ud af Livet, at det halve burde være nok.

Inspiration er en vidunderlig Ting. Man mangler Inspiration, siger man beklagende, og har derved skaffet sig en antagelig Undskyldning for, at man intet har paa Hjerte.

Frasen om, at Livet er en forbandet svær Kamp, benyttes fortrinsvis af Folk, der ingen Sejre gider vinde, eller Folk, der mangler en passende Undskyldning for deres Overgreb.

Menneskene er noget Rak. Hvorledes overhovedet holde dem ud, hvis man ikke selv var saadan et udmærket Menneske?

I Glansen af de store Mænd, der overvandt umenneskelige Strabadser, glemmer man gerne dem, der samtidig døde af dem.

Menneskene bliver finere og finere. De vil ikke begraves paa gammeldags Maner, men brændes. Det skulde være mere æstetisk. Naa, noget saa æstetisk som et levende Menneske findes der vel heller ikke.

Man kan erhverve sig hæderlig Omtale for Frisindethed og Tolerance ved at foragte alt og alle med tilstrækkelig Elskværdighed.

Selvgodhedens Belønning:
I Ensomheden finder mange Mennesker baade Trøst og Lindring. Bl. a. for den Hjertebrist, der hindrer dem i at være noget for andre.

Den, der bilder sig ind, at man kan debattere sig fra Problemerne, har aldrig haft nogen.

Selvironien dækker ofte over spirende Selvovertvurdering. Dens Hensigt er i Begyndelsen at ægge til Modsigelse, men udebliver denne, skal man nok finde andre Midler til at belære Krapylet!

NETOP.

RADIO

i største Udvalg og bedste Betingelser

SOLSTAD RADIO

NYGAARDSVEJ 10 . TLF. 947

Alt Tømrer- og Snedkerarbejde
udføres . .

Husk vor Udlejning af
Borde, Bænke og Stole

Hustømrernes Andelsselskab

TELF. 2088 og 2388

CARL B. HOFFMANN

Vaskeriet „Vestjyden“

PETRA ANDERSEN

Snesevask 5,50 Kr. . Vaarvask 3,50 Kr. . Specialitet Manchetvask

Kongensgade 60

Telefon 2330

Den almindelige Sygekasse

SKOLEGADE 18

*Alle vore Medlemmer ønskes en glædelig Jul
og et godt Nytaar.*

BESTYRELSEN.

Julen er Tradition . . .

— men der er ogsaa Tradition i Bogtryk

MOTTO: „Intet Arbejde er for simpelt til at udføres smukt —
Ingen Kunde er for ringe til at betjenes vel . . .“

Dette er vor Tradition!

PAUL SCHRØDER

JYLLANDSGADE 16 . TELEFON 477

KONCERT - SOLISTER - DANSANT

Hver Søndag Eftermiddag

FESTLIG MATINE

